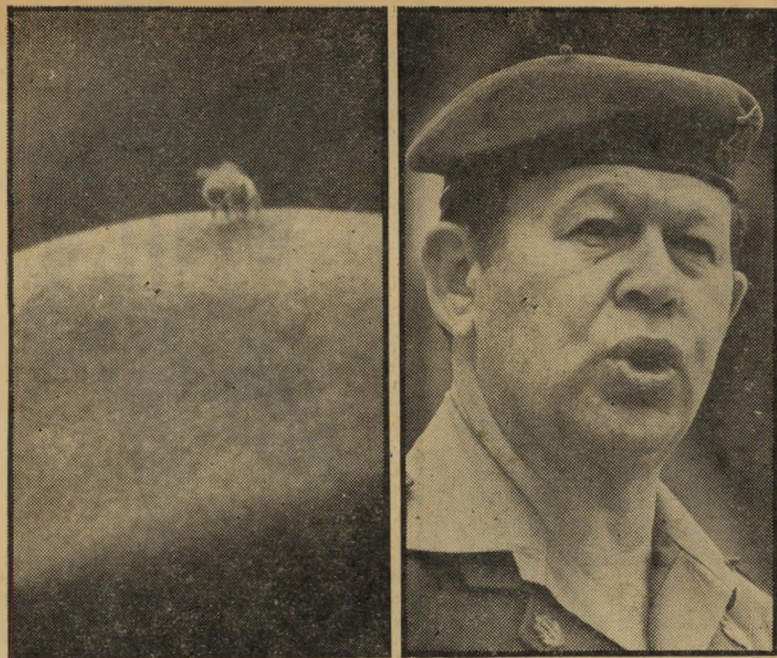

מוטה גור:

זום-זום-זום-זום

כל הסיכויים שהרמטכ"ל, רביאלוף מרדכי ("מוטה") גור, לא ייאלץ לנהל מלחמה בזמן שנתר לו עד לסיום כהונתו, בחודש הבא. משום כך נראה שאת המלחמה האחרונה שלו, כרמטכ"ל, ניהל מוטה בשבוע שעבר, בעת שהופיע באחד מבסיסי צה"ל, שם נערך טכס הסיום למחזור חדש של קציני-חימוש. היה זה קרביגבורה נגד דבורה. בעת שהחל נואם לפני קציני-החימוש החדשים, ומעלה על נס את העובדה שבעת לחימה מוטלת עליהם החובה להכין את כלי-הלחימה לקרב 24 שעות ביממה, החלה דבורה מתעופפת סביב ראשו של הרמטכ"ל. מוטה לא התרשם ביותר מזימזום הדבורה, המשיך בנאומו הנלהב, כאילו אין הוא מצוי בסכנת עקיצה. בוגרי קורס קציני-החימוש עקבו במתח רב אחר מעוף הדבורה, כשבמוחם מזימזמת השאלה: תעקוץ או לא תעקוץ? אדישותו של הרמטכ"ל לדבורה המתעופפת סביב ראשו, הכריעה. זו התיישבה לבסוף על כומתתו האדומה, הניחה לו לסיים את נאומו ללא הפרעה. מאחר שכמעט כל חווייה של מוטה מונצחת גם בכתב, קיים סיכוי סביר שמעמד הדבורה יונצח אף הוא באחד מחמשת הספרים שמוטה מתעתד לכתוב, מייד אחרי שיפשוט את מדי הצבא שלו. אולי אפילו ספר חדש, על הדבורה-הצוללת.

הרמטכ"ל: הדבורה על הכומתה האדומה

ח"כ עדי אנווראי:

אורג שטיחים

כולם מחפשים דרך לפרוק מתח מיותר. אחד שהצליח למצוא אותה הוא חבר-הכנסת עדי אמוראי (מערך). כמו הרבה דברים טובים בחיים, זה קרה לו בצורה מיקרית, לפני שנה וחצי. אשתו, רותי, מורה למלאכת-יד במיקצועה קצה יום אחד בשטיח המרופט-מרוב-זוקן, שפיאר במשך שנים רבות את סלון דירתם בגבעתיים. היא התעניינה בחנויות כמה יעלה לה למצוא תחליף טוב יותר ויפה יותר, כזה עבה שאפשר לשקוע בו. המחיר דאז, בסביבות 7000 לירות, זיעזע אותה, והיא חזרה הביתה עם קאנווה (נד סיבי מחורר

ניסה את כוחו, והפלא ופלא — זה מצא-חן בעיניו. "גיליתי שלגבי זהו מעין ריפוי בעיסוק", אומר חבר-הכנסת אמוראי, "כאשר אני בא הביתה מתוח, אחרי ישיבה סוערת בכנסת, למשל, אני לא יכול להיכנס ישר למיטה ולהירדם. קשה לי במצב כזה גם להתרכז בקריאת ספר. אז אני מתיישב ליד השולחן, ממשיך בעבודה על השטיח, נרגע תוך כלי כך, ולפעמים אפילו חושב על ראשי-פרקים לנאומים. הפעולה נעשית חדגונית די מהר, אבל המישחק בצבעים מחייה אותה. לפעמים אני יושב שלוש שעות רצופות, משחיל חוטים ומאזין למוסיקה טובה. בשבת בבוקר אני שומע את יומן השבועי תוך כדי עבודת האריגה." את צבעי השטיח — חום, שחור, קוניאק וצהוב — בחרה רותי, והיא אף התחילה לשרטט על הקאנווה כל מיני צורות אבסטרקטיות. עדי המשיך בשירטוט תוך

הצמר עלה 1000 לירות ומכשיר-ההשחלה הנקרא בלועזית "סמינרה פרסטור" — 150 לירות. סך-הכל: 1400 לירות, כלומר: רווח נקי של 5600 לירות. הצבר בן ה-43, יליד רחובות, מתכוון לנוח מהתחביב שלו לתקופה מסוימת, אחרי שישלים, תוך זמן קצר, את השטיח הראשון. רותי, מצידה, מיהרה כבר לרכוש קאנווה וצמר לשטיח נוסף. החצי השני של הסלון רחב-הידיים נראה לה חשוף מדי.

והיוצא-דופן, "לא חשבתי שיש בארץ יחס טוב כזה לעבודת-כפיים," מצוין עדי אמוראי. 80 אלף שקרים בקירוב על שטח של שישה מטר מרובע. עבודה של שנה וחצי. "אני מכירה אשה אחת שסיימה עבודה כזאת בשיבעה חודשים," מעירה רותי. "טוב, לה לא היו בחירות באמצע," עונה עדי. הח"כ, המכהן כחבר בוועדת הכספים של הכנסת, עושה חישוב-הוצאות מהיר: הקאנווה עלתה 250 לירות,

אמוראי עם אשתו ושלוש בנותיו

המשמש בסיס לשטיחים), מיטען רציני של צמר בגוונים שונים ומכשיר מיוחד שאם משחילים לתוכו חוט צמר בן ארבעה סנטימטר, ואחר-כך נועצים אותו בתוך הקאנווה, הוא מבצע אוטומטית, עלידי לחיצה, פעולת קשירה. (השטיחים הנארגים בשיטה הישנה של שתיזעורב, עלידי נול, לא עניינו אותה). רותי התחילה במלאכה, השלימה חצי מטר מרובע (מתוך שישה, וזנחה את העניין מחוסר זמן. זה לא קל לצאת לעבודה, לנהל משק-בית, לגדל שלוש בנות וגם למצוא זמן לתחביבה. עדי החליט להמשיך את חלום השטיח. הוא

כדי עבודה. כיום עומד הח"כ החרוץ בפני סיום היצירה. נותר לו עוד מיטטה קטן באחד מקצוות השטיח, שאותו הוא מתכוון לעטר, במקום חתימה, ב"חאמסה", כיוון שעשיתי את השטיח בעבודתי, כדבריו. החברים והמכרים המזדמנים לביקור בבית אמוראי מתפעלים מן היצירה הכמעט-מוגמרת וטוענים שחבל לפרוש אותה על הרציפה, כדי שתשמש למידרד-רגליים. השטיח, לדעתם, חייב להיות תלוי על הקיר. אף אחד מהם לא צוחק או מלגלג על העיסוק הלא-כליכך גברי

אמוראי משתמש במכשיר השחלת חוטים